

Sygn. akt IV Ka 202/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Waldemar Majka (spr.)

Sędziowie: SO Tomasz Wysocki

SO Elżbieta Marcinkowska

Protokolant:	Ewa Ślemp
--------------	-----------

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2017 r.

sprawy **A. J.**

syna A. i L. z domu G.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 15 grudnia 2016 r. sygnatura akt II K 167/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II jego dyspozycji w ten sposób, że wysokość należnych obrońcy kosztów podwyższa do kwoty 3106,32 złotych (trzy tysiące sto sześć złotych trzydzieści dwa grosze);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarby Państwa na rzecz adw. Ł.K.z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 202/17

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko A. J. oskarżając go o to, że:

w okresie od 28 stycznia do 14 lutego 2009 roku w R. w woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.235 zł i 52.801,60 zł, wprowadzając w błąd przedstawiciela PHU (...) z siedzibą w S. J. Ż. oraz przedstawiciela PPHU (...) A. Ż. co do zamiaru zapłaty za zakup i transport 192 ton kostki brukowej zamówionej w PPHU (...) oraz nie uiścił zapłaty za zamówiony towar oraz transport, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2016 roku (sygnatura akt II K 167/16) Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego A. J. uznał za winnego, tego że w okresie od dnia 28 stycznia 2009r. do dnia 14 lutego 2009r. w R., w woj (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd J. Ż. oraz A. Ż. co do zamiaru zapłaty za zakup 192 ton kostki granitowej oraz jej transport, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. Ż. w kwocie 8.235 zł, a A. Ż. w kwocie 52.801,60 zł, tj. występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł.K.kwotę 2789,64 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego A. J., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. J. dopuścił się popełnienia oszustwa na szkodę J. Z. i A. Ż. w sytuacji, gdy nie istnieje żaden dowód potwierdzający bezpośredni udział oskarżonego w zawarciu transakcji handlowej pomiędzy pokrzywdzonymi a firmą (...), w tym iż oskarżony kontaktował się telefonicznie i za pośrednictwem poczty e-mail z pokrzywdzonymi składając zamówienie zakupu kostki granitowej i ją odbierając,

2) obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 kp.k., przez rozstrzygnięcie istotnych

wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez ustalenie sprawstwa oskarżonego zarzuconego mu czynu zabronionego w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło sprawstwa oskarżonego, a co najmniej wskazuje na uzasadnione wątpliwości co do popełnienia zarzuconego oskarżonemu czynu zabronionego, oraz ewentualnie:

3) niewspółmierność kary w stosunku do popełnionego przez oskarżonego czynu zabronionego,

a ponadto zarzucił:

4) nieprawidłową wysokość wynagrodzenia zasądzzonego obrońcy z urzędu oskarżonego od Skarbu Państwa.

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu zabronionego,

ewentualnie o:

wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego kwoty 3.106,32 zł brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku trzech postępowań przed sądem I instancji,

2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w toku postępowania apelacyjnego, według norm prawem przepisanych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony A. J., zaskarżając wyrok w całości podnosząc, iż popełniono błędy w ustaleniach faktycznych, postępowanie przygotowawcze w sprawie zostało przeprowadzone „co najmniej niestaranie”, czyniąc nadto uwagi, iż „opinia grafologiczna nie powinna być całkowicie brana pod uwagę z powodu braku jednoznaczności opinii jak i materiału dowodowego”, a nadto sygnalizując, iż błąd w danych personalnych p. P. musiał wynikać w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym, a także czyniąc uwagi, iż złożone przez R. S. zeznania (jak podnosi skarżący cyt. „nie w tej sprawie”) nie powinny być brane pod uwagę, ponadto we wniesionym w sprawie środka odwoławczym skarżący zdaje się również kwestionować przeprowadzoną w sprawie ocenę dowodów, wnosząc w apelacji cyt. „aby powyższe akta przekazano panu prokuratorowi, a po należytym śledztwie ewentualnie do sądu”.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja osobista oskarżonego nie okazała się zasadna, natomiast apelacja obrońcy oskarżonego odniosła ten skutek, iż w wyniku jej wniesienia konieczną stała się zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie II jego dyspozycji w ten sposób, że wysokość należnych obrońcy kosztów podwyższono do kwoty 3106,32 złotych w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Z uwagi na zbieżność podniesionych zarzutów jak również przedstawionej argumentacji przytoczonej na ich poparcie, zasadnym jest łączne odniesienie się do obu wniesionych w sprawie apelacji.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną odnoszące się do zachowania oskarżonego, a ujęte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

We wniesionym środku odwoławczym obrońca oskarżonego podnosi zarzut naruszenia przepisów postępowania tj. art. 2§2 kpk, art. 5§2 kpk i art. 7 kpk, a którego upatruje w rozstrzygnięciu, jak twierdzi skarżący, istotnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez ustalenie sprawstwa oskarżonego zarzucanego mu aktem oskarżenia w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło sprawstwa oskarżonego, a co najmniej wskazuje na uzasadnione wątpliwości co do popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego. Odnosząc się do powyższego zarzutu zaznaczyć należy, iż jak zaznacza się w praktyce orzeczniczej zarzut obraży art. 2 kpk nie może być podstawą kasacji (a nawet apelacji). Przepis ten bowiem ma charakter ogólny i nie reguluje zasad postępowania karnego w sprawach karnych, a tylko określa cele, do osiągnięcia których służą konkretne instytucje procesowe uregulowane w poszczególnych przepisach kodeksu postępowania karnego, mających owo postępowanie ukształtować prawidłowo. Dlatego też przedmiotem uchybienia mogą być tylko te właśnie konkretne, szczególne normy, nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2011 roku II KK 14/11).

Przeprowadzona przez sąd I instancji ocena materiału dowodowego nie nosi cech dowolności i nie wykracza poza ramy określone w art. 7 kpk, ocena ta zgodna jest z zasadami wiedzy jak i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów natury faktycznej czy też logicznej. Ponadto nie można za zasadne uznać zapatrywania skarżącego o naruszeniu art. 5§2 kpk. Zaakcentowania wymaga, iż reguła in dubio pro reo unormowana we wskazanym przepisie ma zastosowanie wówczas gdy nie można wyjaśnić wątpliwości, które muszą mieć obiektywne uwarunkowania i być stwierdzone przez sąd sprawę rozstrzygający. Z treści wyroku i pisemnego uzasadnienia nie wynika natomiast aby sąd rejonowy powziął jakiegokolwiek wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego dokonując stanowczych ustaleń. Podkreślenia ponadto również wymaga, iż jak wskazuje się w praktyce orzeczniczej nie można równocześnie podnosić zarzutu obraży art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., bowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art. 7 k.p.k. - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie

może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art. 5 § 2 k.p.k. jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła in dubio pro reo. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 17 marca 2016 roku II AKa 51/16).

Zauważyć należy, iż niewątpliwie sprawa niniejsza ze względu na szereg zaniedbań dowodowych postępowania przygotowawczego ma charakter poszlakowy, żaden bowiem zgromadzony dowód nie wskazuje bezpośrednio na sprawstwo oskarżonego A. J., zaznaczenia przy tym jednakże równocześnie wymaga, iż w sprawie niniejszej istnieje zązębiający się w wielu sferach łańcuch poszlak, z którego wynika, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 286§1 kk na szkodę J. Ż. i A. Ż..

Złożone w przedmiotowej sprawie przez oskarżonego A. J. wyjaśnienia, zostały ocenione przez sąd rejonowy zgodnie z obowiązującymi regułami procesowymi. W sprawie oskarżony A. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, w złożonych wyjaśnieniach oskarżony podał, iż jakkolwiek prowadził w czasie wskazanym w treści zarzutu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...), to jednakże nie miał on związku z kamieniem czy granitem, sugerując nadto także, iż być może przedmiotową kostkę zamówił jego wspólnik o imieniu M. i nazwisku P., który pochodził z P. lub K. i miał mieć dostęp do jego pomieszczeń biurowych. Przedstawiona przez oskarżonego linia obrony została zweryfikowana przez sąd rozpoznający sprawę. W toku postępowania m.in. dążono do ustalenia za pośrednictwem Urzędu Stanu Cywilnego oraz w systemie PESEL SAD osoby będącej w wieku wskazanym przez oskarżonego w złożonych wyjaśnieniach jak również miejsca jej zamieszkania, pomimo jednakże podjęcia przez sąd rejonowy wszelkich możliwych czynności w tym zakresie nie udało się odnaleźć takiej osoby. Zastanawiającym nadto pozostaje, iż oskarżony A. J. miał rzekomo prowadzić działalność gospodarczą z inną osobą (wspólnikiem), o której oprócz imienia i nazwiska nie był w stanie podać innych, bliższych danych pozwalających na nawiązanie kontaktu z tą osobą jak i przesłuchanie jej w sprawie w charakterze świadka, a przecież wskazanie takich informacji mogłoby prowadzić oskarżonego do uwolnienia od odpowiedzialności karnej. Trudno jednak wskazać dokładne dane wspólnika, którego nie było.

Świadek R. S. opisując w złożonych zeznaniach okoliczności współpracy z A. J. wskazał, iż wymieniony zajmował się również handlem kostką brukową. Kwestionując wydane rozstrzygnięcie oskarżony we wniesionym środku odwoławczym czyni uwagi, iż złożone przez wymienionego świadka zeznania (jak podnosi cyt. „nie w tej sprawie”) nie powinny być brane pod uwagę. Odnosząc się do wyrażanych przez skarżącego zapatrywań zauważyć należy, iż w toku prowadzonego postępowania nie był znany adres świadka, procedując na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 r. sąd rejonowy na podstawie art. 391§1 kpk postanowił odczytać zeznania świadka R. S. z akt sprawy SR w Sosnowcu III K 244/12 (k. 199-200), do czego istniały podstawy, a zatem nie sposób podważać trybu przeprowadzenia tego dowodu.

Rozpatrując apelację osobistą oskarżonego A. J. stwierdzić należy, iż sąd rejonowy trafnie odmówił nadto przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego co do okoliczności, iż nie wie kim jest K. W.. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, iż jak zasygnalizował już sąd orzekający w pisemnych motywach wyroku, z taką właśnie osobą w firmie, jak wskazała świadek M. Ż., prowadzone były rozmowy (k. 4 akt sprawy). Świadek R. S. wskazywał nadto w swojej relacji, iż to właśnie wymieniony A. J. dał świadkowi wizytówkę z firmy (...) z danymi K. W., a brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań R. S.. Skarżący obrońca oskarżonego w przedstawionej we wniesionym środku odwoławczym argumentacji czyni uwagi, iż świadek A. O., który dostarczał towar nie wskazał na oskarżonego, jako osobę, która odebrała od wymienionego kostkę granitową. Odnosząc się do powyższego stwierdzenia zauważyć należy, iż sąd rejonowy złożone przez świadka zeznania poddał rzeczowej analizie i swobodnej ocenie trafnie zauważając, iż wymieniony już w swojej relacji przedstawionej w toku postępowania przygotowawczego, zasygnalizował m.in., iż nie pamięta już jego wyglądu (osoby która przedstawiła się jako szef firmy), mając zaś na

uwadze znaczny upływ czasu od chwili zdarzenia sąd I instancji zasadnie uznał, iż powyższe dyskredytuje wartość dowodową stwierdzenia świadka, który kilka lat później w swoich zeznaniach podał m.in. również, iż jego zdaniem nie widział na placu oskarżonego.

Niewątpliwie strony transakcji kontaktowały się ze sobą za pośrednictwem korespondencji e-mail oraz połączeń telefonicznych. Zauważyć należy, iż jakkolwiek wiadomości e-mail wysyłane były z różnych miejsc (a co akcentuje w apelacji obrońca oskarżonego) to powyższe nie wyłącza jednakże automatycznie sprawstwa oskarżonego. Przesłanie takich wiadomości e-mail z różnych miejsc (a które wynikają z analizy miejsca logowania), nie wydaje się przedstawiać trudności. Rozpatrując zaprezentowaną argumentację dostrzeżenia ponadto wymaga, iż poza ogólnym stwierdzeniem A. J. złożonym w postępowaniu sądowym, iż na początku 2009r. często podróżował do Włoch (k. 342) brak jest innych dowodów które mogły by wskazywać na powyższą okoliczność.

Nadto oskarżony w dniu 12 stycznia 2009 roku podpisał umowę najmu lokalu w budynku przy ul. (...) w S., a który to adres stał się siedzibą (...). Nie można zaś przy tym nie zauważyć, iż wiadomość e-mail z zapytaniem o cenę kostki granitowej od firmy (...), a którą otrzymał w dniu 28 stycznia 2009 roku A. Ż. - prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) przesłane zostało z adresu (...) Dostrzeżenia nadto również wymaga, iż przesłane wiadomości e-mail zawierały wiele istotnych, szczegółowych informacji w tym dane firmy: adres, numer NIP, REGON, informacje o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej.

W świetle zgromadzonych dowodów nie budzi zastrzeżeń kwestia, iż po uzgodnieniach pomiędzy stronami transakcji ostatecznie zamówiono w firmie (...) 192 tony kostki granitowej o wartości 52.801,60 zł z 30 dniowym terminem płatności, a sprzedaż została sfinalizowana w 7 etapach w dniach 4, 6, 9, 10, 11, 13, i 14 lutego 2009 roku. Wskazany towar na wyznaczone przez zamawiającego miejsce (tj. na plac budowy najmowany przez oskarżonego na mocy umowy najmu z dnia 4.02.2009 roku) został przewieziony transportem przez firmę PHU (...) samochodem ciężarowym w dniach 5, 7, 11, 13 i 14 lutego 2009 roku.

Odnosząc się do wywodów apelacji oskarżonego w których zdaje się poddawać w wątpliwość ilości przewiezionego materiału, zwrócić w tym miejscu należy uwagę, na znajdujące się w aktach kserokopie dokumentów WZ - wydania materiałów na zewnątrz wystawione przez PPHU (...) dla odbiorcy (...) A. J. a na których znajduje się pieczętka o treści (...) (...)-(...) S. ul. (...) nip (...) tel./fax (...) magazyn nr (...) (...)-(...) D. (...) jak i znajdujące się w tych dokumentach informacje w tym zwłaszcza odnoszące się do ilości wydanego odbiorcy materiału. Pokrzywdzeni zamówiony towar dostarczyli na wskazany przez zamawiającego adres – plac położony w D. przy ul. (...).

W toku prowadzonego postępowania w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności przeprowadzony został dowód z opinii biegłego z zakresu badania pisma i dokumentów inż. A. K. celem ustalenia czy na kserokopii umowy najmu k. 38-39 (umowa najmu placu pod składowanie materiałów budowlanych – zawarto w D. w dniu 04.02.2009 roku pomiędzy E. C. (wynajmujący) a (...) (najemca), pod pozycją zatytułowaną „najemca” podpis złożył oskarżony A. J.. Jakkolwiek wydana w sprawie przez biegłego A. K. opinia nie jest kategorię, a co eksponuje w swojej apelacji oskarżony A. J. (opiniujący poddał analizie kserokopie przedmiotowego dokumentu) to jednakże nie można w tym miejscu nie zauważyć, iż jak wskazano we wnioskach powyższej opinii nie wyklucza się, że „podpis – kopia kserograficzna – uproszczony „J...A” widniejący w miejscu „NAJEMCA” na wydruku „UMOWA NAJMU” – w oryginale – mógł być nakreślony przez A. J., którego wzory pisma i podpisów własnych przedstawiono do badań w charakterze materiału porównawczego. Wydzwięk wniosków opinii nie prowadzi zatem, jak twierdzi skarżący, do definitywnego wykluczenia jego autorstwa podpisu. Nie jest zatem tak, jak twierdzi skarżący, iż zachodziła wątpliwość co do winy i sprawstwa oskarżonego odnośnie przypisanego mu w wyroku czynu. Symptomatycznym ponadto pozostaje, iż z treści oświadczeń składanych przez oskarżonego wynika, iż A. J. dysponuje szczegółową wiedzą na temat przedmiotowego zamówienia i trybu realizacji tej transakcji, a której nie mógłby nabyć przez sam fakt udziału w tym postępowaniu.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, iż sąd rejonowy uznając oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu w wyroku czynu z art. 286 §1 kk nie popełnił zarzucanego mu błędu w ustaleniach faktycznych.

Przedstawione przez obrońcę oskarżonego zapatrywania o rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec A. J. kary nie mogły spotkać się z aprobatą. Brak jest podstaw do uznania, że orzeczona wobec oskarżonego kara jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Przypomnienia wymaga, iż jak wskazuje się na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Taka natomiast sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Sąd rejonowy orzekając o karze miał na uwadze wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na jej wymiar oraz uwzględnił w należyтым stopniu okoliczności obciążające i łagodzące. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez wymienionego przestępstwa oraz nie przekracza stopnia winy oskarżonego. W pisemnych motywach wyroku sąd rejonowy w sposób logiczny i przekonujący uzasadniał taki wymiar kary. Nadmienić ponadto należy, odnosząc się do apelacji osobistej oskarżonego, iż sąd rejonowy wyrokując w sprawie i orzekając o karze miał na uwadze uprzednią karalność oskarżonego co stanowiło i zostało wskazane jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary.

W sprawie niniejszej weryfikacji wymagało natomiast, jak zasygnalizowano już powyżej, rozstrzygnięcie w przedmiocie zasądzonych na rzecz obrońcy adw. Ł. K.kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Uzasadniając wydane w powyższym zakresie rozstrzygnięcie sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku zawarł wskazanie, iż obrońca uczestniczył w 5-ciu rozprawach toczących się pod sygn. II K 20/12, w 4-ch toczących się pod sygn. II K 964/14 oraz w 6-ciu w niniejszym postępowaniu. Zasadnym pozostaje jednakże zauważyć, iż przy uwzględnieniu wszystkich terminów rozpraw na które stawiał się obrońca oskarżonego (jak wynika z akt, w sprawie o sygn. akt II k 20/12 obrońca stawiał się na 7 terminów rozpraw, natomiast w sprawie o sygn. akt II K 964/14 obrońca stawiał się na 5 wyznaczonych terminów rozpraw, zaś w sprawie toczącej się pod sygn. akt II K 167/16 obrońca uczestniczył w 6 rozprawach) należało zasądzić na rzecz obrońcy adw. Ł.K.kwotę 3106,92 zł. tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu przed sądem pierwszej instancji, bowiem ujęte w uzasadnieniu apelacji wyliczenie (k.1019) nie budzi zastrzeżeń.

Z tych też względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 24 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016r. (Dz. U z 2016 roku poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł.K.z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 §1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.